

A néptánctól a népművelésig

Egy gyerekkori élmény meghatározhatja a pályaválasztásunkat, sőt azt is, milyen társat és életformát álmodunk magunknak. Diós Gergő Mikepércsen gyerekeskedett és a település nevezetessége, a „mikepércsi csárdás” döntően hatott felnőtt életére is.

Béres András, a Debreceni Népi Együttes alapító koreográfusa, néprajzkutató írta le először ezt a jellegzetes táncot, amelyet a mikepércsiek helyi értéknek tekintenek és ápolják a hagyományát – meséli Gergő. – A mostani polgármester, Tímár Zoltán 2002-ben került a település élére, ő szorgalmazta, hogy tanulják meg a fiatalok. Én akkor hatodikos voltam és a falunapon táncoltam először a csárdást. Azóta Béres András nevét művészeti iskola is őrzi a településen, néhány éve pedig egy Guinness-rekordkísérletben is részt vehettünk,

ekkor ötszáz pár táncolta egy időben a mikepércsi csárdást. A szervezők között volt Béres Zsuzsa újságíró, Béres András lánya is, valamint a Török-né Csécs Lenke által vezetett Főnix Néptáncgyűttes, amelynek magam is tagja voltam – éppen a csárdásunknak köszönhetően.

Jókor jó helyen

Gergő néptáncos pályafutásának egy focizás közben szerzett csúnya térd sérülés vetett véget, de vonzódása a tánchoz, a népi kultúrához megmaradt. Ha a próbák, fellépések folyamatos fizikai megterhelését nem is tudja vállalni, táncházba, néptáncos rendezvényekre rendszeresen járnak menyasszonyával, akit ugyancsak a táncgyűttesben ismert meg. (Legutóbb éppen Hajdú-Bihar egyik legrangosabb néptáncos eseményén, a Derecskei Verbunktalálkozón vettek részt augusztus végén.) Érdeklődése pedig egyre inkább a néprajz felé fordult, ezért jelentkezett a Debreceni Egyetemre: 2013-ban végzett néprajzkutató-muzeológus alapszakon. Nem talált azonban megfelelő állást, ezért örömmel vágott bele a Kulturális Közfoglalkoztatási Programba, amikor ismerősök révén értesült a lehetőségről.

– A kezdetektől koordinátorként dolgoztam – ez immár közel három év szakmai tapasztalat, ami nagyon sokat jelent. Gyakorlatot és ismeretségeket gyűjtöttem, amelyek segítenek továbblépni. Szeretek emberekkel foglalkozni, kapcsolatokat ápolni, lételemem a

„mozgás”, élvezettel kapcsolódtam be a Nemzeti Művelődési Intézet projektjeibe. Szerencsésnek tartom magam, mert jókor, vagyis jó életkorban voltam jó helyen. Az elmúlt évek feladatai megerősítették bennem, hogy a közösségi művelődésben szeretnék tevékenykedni továbbra is. A távolabbi terveim között szerepel, hogy elvégezzem az egyetemen a mester szakot, előbb azonban szeretnék egzisztenciát teremteni, kapni valami képet az életéről.

Ehhez Gergő jó úton halad, ugyanis ősszel lesz az esküvője. A lagzi is a hagyományokat követi majd: Gyönyörű Zsigmond, az országos hírnévnek örvendő vőfély irányítja majd a szertartást, a talpalávalót pedig a népszerű Szeredás együttes húzza.

A közösségért, Mikepércsért

Gergő szélesen mosolyog, amikor arról faggatom, hogyan szánta rá magát ilyen fiatalon a nősülésre. Ezt a kérdést nyilván sokat hallja, hiszen manapság nem „divat” huszonevesen házasodni. Még azzal is „meggyanúsították” a fiatal párt, hogy talán úton van a baba. A válasz viszont számára egészen természetes: ha úgy érzi, megtalálta a párját, ugyan mire várjon? Hogy a neveltetés vagy a hagyományok szerepet játszanak-e ebben? Lehet, bár a lényeg, mondja, „egyszerűen csak” a szerelem, az azonos érdeklődés, az életről alkotott hasonló elképzelések. Ha arra várnak, hogy mindenük meglegyen mire házasodnak, akkor még éveig odázhatnak a közös életet, vallja.

– Szerencsésen alakulnak a dolgaim. A menyasszonyomnak állása van Debrecenben, és én is találtam munkát a Kulturális Közfoglalkoztatási Programnak köszönhetően. Azt tapasztaltam, aki ebben a programban jól teljesít, hamarabb el tud helyezkedni. Én a Debreceni Művelődési Központban folytatom az eddig is

végzett feladataimat. Az még a jövő titka, vajon Debrecenben vagy Mikepércsen telepszünk-e le végleg. Egy biztos: szeretnék minél többet tenni a szülőfalumért.

– Mikepércsnek 4600 fő a lakossága – magyarázza Gergő –, s féltő, beszipantja a nagyváros. Sajnos ugyanazokkal a gondokkal küzd, mint a legtöbb település: elöregszik a lakosság tősgyökeres magja, kevés a munkalehetőség, a fiatalok elvándorolnak. Igaz, hogy sok új család is költözik a településre, ami nagyon közel van Debrecenhez, mindössze 8 kilométer a távolság. Ők azonban nem ápolják a helyi hagyományokat, nem érdeklődnek Mikepércs múltja iránt, nem akarnak olyan tradicionális foglalkozásokba kezdeni, mint a földművelés vagy az állattartás, ami

jellemző volt a falura. A többségük Debrecenben dolgozik és csak estére ér haza, vagyis Mikepércs kezd alvófaluvá válni. Jó lenne megállítani ezt a tendenciát. Szeretnék a településen egy faluházat vagy tájházat kialakítani. Azokon a településeken, ahol jól működik az értéktár vagy elkötelezett a polgármester és az önkormányzat, ez nyilván könnyebb feladat, egyébként a nagyberuházások, mint a csatornázás vagy az útépités élveznek prioritást. Természetesen ezekre is nagy szükség van, de egy tájház kialakítása nemcsak kulturális értelemben fontos, hanem azért is, mert komoly közösség összekovácsoló és megtartó, identitásnövelő erővel bír. A végzettséggel leginkább ilyen jellegű munkát tudnék elképzelni a jövőben.

DIÓS GERGŐ 1991. március 5-én született Debrecenben. Családjával Mikepércsen él, és ott kezdte meg iskolai tanulmányait is. 2013-ban végzett a Debreceni Egyetem néprajzkutató-muzeológus alapszakán. Ugyanebben az évben kapcsolódott be a Kulturális Közfoglalkoztatási Programba, melynek keretében koordinátorként tevékenykedett 2015. augusztus 4-ig. Jelenleg a Debreceni Művelődési Központ főállású munkatársa.

R. SIMOR KATALIN újságíró, közművelődési szakember, a Nemzeti Művelődési Intézet Hajdú-Bihar Megyei Irodájának munkatársa.